

LOSY ABSOLWENTÓW SP NR 2 W BIAŁOBRZEGACH

Mija 150 lat od powstania białobrzesckiej szkoły podstawowej, którą w tym okresie opuściło kilka pokoleń absolwentów. Ich dalsze losy w życiu potoczyły się bardzo różnie. Poniżej przedstawiono sylwetki tych uczniów naszej szkoły, którzy kształcili się dalej w różnych dziedzinach na różnego rodzaju studiach, podejmowali pracę w różnych zawodach i na różnych stanowiskach, piastowali różne urzędy. Poświęcili się sztuce, nauce, wojsku itp. Przedstawione sylwetki to ludzie, którzy jako jedni z pierwszych białobrzeżan wybrali różnorodne kariery zawodowe. Poniższe zestawienie niech będzie początkiem wielkiej księgi absolwentów Szkoły Podstawowej w Białobrzegach.

Bester Jerzy mjr lotnictwa, ur. 1954 r. w Kosinie. Syn Czesława i Marii z d. Czyrek). Po ukończeniu Szkoły Podstawowej Nr 2 w Białobrzegach uczył się w I Liceum Ogólnokształcącym w Łąncucie. Po maturze w 1973 r. stanął przed komisją przed Wojskową Komisją Lotniczo-Lekarską, zdał egzaminy wstępne i 02.11.1973 r. został przyjęty do Wyższej Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Dęblinie, gdzie m.in.: przeszedł program podstawowego szkolenia lotniczego zarówno dla kierunku „Pilot śmigłowca” jak i „Pilot samolotu odrzutowego” na samolocie odrzutowym TS-11 Iskra. Szkołę ukończył 4.12.1977 r. jako podporucznik inżynier nawigator i został skierowany do 60 Lotniczego Pułku Szkoleniowego w Radomiu. W 2000 r. 60 Lotniczy Pułk Szkolny został zlikwidowany i zastąpiony powołanym w jego miejsce 2 Ośrodkiem Szkolenia Lotniczego. Pełnił służbę na stanowiskach bezpośrednio związanych z kierowaniem lotami do 25.02.2003 r., kiedy to w stopniu majora odszedł do rezerwy. Obecnie jako emeryt mieszka w Radomiu.

Bester Stanisław ur. w 1934 r. w Białobrzegach. Syn Franciszka i Wiktorii z d. Trojnar. We wrześniu 1950 r. rozpoczął naukę na trzecim roku Szkoły Jungów Państwowego Centrum Wychowania Morskiego na statku s/s „Beniowski” w Gdyni. W roku 1951 odbył praktykę na „Darze Pomorza” i dostał się do Technikum Morskiego Nawigacji w Szczecinie, które ukończył w 1953 r. Po kilkumiesięcznej służbie w Marynarce Wojennej w Gdyni na okręcie podwodnym „Sęp” został przeniesiony do rezerwy w stopniu chorążego Marynarki Wojennej /porucznika/ i rozpoczął pracę na statkach Polskich Linii Oceanicznych w Gdyni, na stanowisku młodszego marynarza. Następne lata to dalekie rejsy, coraz wyższe dyplomy i awanse. W roku 1964 już jako pierwszy oficer przeszedł wraz ze statkiem do Polskiej Żeglugi Morskiej w Szczecinie, gdzie pracował do 1982 r. Dowodził m.in.: supertankowcami „Czantoria”, „Zawrat” czy „Kasprowy Wierch”. Pracował także w administracji lądowej armatora w delegaturze PZM w Gdyni. Pracę na lądzie łączył z zajęciami dodatkowymi, m.in. ekspertyzy sztauerskie, pilotaż pełnomorski, próby morskie statków, wykłady w SDKO i TWP. W latach 1971-74 ukończył zaoczne studia na Wydziale Nawigacyjnym Wyższej Szkoły Morskiej w Gdyni i uzyskał tytuł inżyniera nawigatora. W 1982 r. przeszedł do pracy w Wyższej Szkole Morskiej na stanowisko dziekana Wydziału Nawigacyjnego, a później kierownika Zakładu Manewrowania Statkiem. W 1990 r. zakończył kontrakt w WSzM i wraz z kolegami posiadającymi licencję pilota pełnomorskiego powołał Przedsiębiorstwo Usług Morskich „Balic Pilot” w Gdyni pełniąc funkcję dyrektora przedsiębiorstwa.

W 1994 r. przeszedł na zasłużoną emeryturę. Oprócz pracy zawodowej czynnie pracował w Fundacji Bezpieczeństwa Żeglugi i Ochrony Środowiska, aktywnie uczestniczył w pilotażu statków obcych bander i na długich trasach bałtyckich.

Blok Franciszek ps. „Grażyna”, „Jacek”, „Soplica”, ur. w 1900 r. w Białobrzegach. Syn Michała i Anny Rzepka. Oficer AK, działacz WiN. Był z wykształcenia inżynierem - mechanikiem. Stopień porucznika uzyskał w 3 pp leg. w Jarosławiu ze starszeństwem 1 listopada 1920 r. Służył jako oficer zawodowy w 17 pp w Rzeszowie. W 1939 r. objął funkcję I adiutanta 165 pp, w szeregach, którego uczestniczył w kampanii wrześniowej. Uniknął niewoli, po zakończeniu działań wojennych 1939 r. i powrócił na teren pow. rzeszowskiego, początkowo należał do POZ, którą w tym powiecie dowodził. Po scaleniu POZ z Armią Krajową w 1942 r. objął stanowisko zastępcy szefa Inspektoratu AK Rzeszów i zajmował je do marca 1943 r. Jako inspektor uczestniczył w egzaminach konspiracyjnych kursów Szkoły Podchorążych Rezerwy w Obwodzie AK Rzeszów. Wiosną 1943 r. został przeniesiony do Inspektoratu AK Tarnów. W lipcu 1943 r. objął stanowisko komendanta Obwodu AK Brzesko i pozostawał na nim do rozwiązania AK w styczniu 1945 r. Prowadził akcję scalenia BCh. Po rozwiązaniu AK pozostał nadal w konspiracji, działając w szeregach organizacji „Nie” i DSZ. Po powołaniu do życia Zrzeszenia „WiN” został kierownikiem „Rady” na pow. Brzesko. Funkcję tę pełnił od października 1945 r. do maja 1946 r. Zagrożony aresztowaniem, przeniósł się na Ziemię Zachodnie i działał dalej w strukturach WiN. W ramach tej działalności prowadził prace organizacyjne, polityczne i wywiadowcze /przekazując swym przełożonym informacje dotyczące lotnisk w Zamościu i Warszawie, szkolenia jednostek wojskowych i przeprowadzanych aresztowań przez organa MPB/. Został aresztowany 23.12.1952 r. przez WSR w Warszawie, który 24.04.1953 r. skazał go na karę śmierci. NSW postanowieniem z 30.11.1953 r. zmienił wyrok na 12 lat więzienia. Karę odbywał we Wronkach, Warszawie i Rawiczu. Zwolniono go /darując resztę kary/ 24.01.1958r. Zamieszkał w Warszawie, gdzie pracował kilka lat w Stołecznym Przedsiębiorstwie Handlu Warzywami i Owocami. Zmarł 02.02.1968 r. w Warszawie.

Chudzik Jan mgr inż. architekt budownictwa, ur. w 1943 r. w Białobrzegach. Syn Ignacego i Janiny z d. Peszek. Po ukończeniu szkoły podstawowej kontynuował naukę w I LO w Łąncucie. Od 1961 r. studiował na wydziale budownictwa na Politechnice Gliwickiej, gdzie w 1967 r. obronił pracę magisterską. Przez dwa lata pracował w biurze projektowym w Katowicach. W 1969 r. powrócił w rodzinne strony, znalazł pracę w Rzeszowskim Przedsiębiorstwie Budowlano-Montażowym, gdzie przepracował do emerytury. Posiadał kilkanaście uprawnień budowlanych, z których najważniejsze to: nadzór budowlany i doradztwo budowlane. Projektował i budował różne obiekty mieszkalne, przemysłowe i sakralne. Zmarł w 2020 r. został pochowany na cmentarzu Wilkowyja w Rzeszowie.

Chudzik Julian mgr geografii, ur. w 1943 r. w Białobrzegach. Syn Alojzego i Bronisławy z d. Niźnik. Po ukończeniu szkoły podstawowej kontynuował naukę w I LO w Łąncucie. W 1961 r. po zdaniu matury i złożeniu egzaminu wstępnego dostał się na kierunek prawa do Łodzi. Po roku nauki uległ wypadkowi i został zmuszony do pozostania w domu. Od 1963 r. został nauczycielem SP Nr 2 w Białobrzegach. Był pierwszym absolwentem, który powrócił do swojej podstawówki jako nauczyciel. Podjął także dokończenie w Studium Nauczycielskim w Rzeszowie na kierunku geografia. W 1981 r. ukończył studia magisterskie na kierunku geografia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. Odnowił i unowocześnił szkolny ogródek geograficzny. Oprócz pracy pedagogicznej wiele czasu poświęcał harcerskiej służbie. Reaktywował drużynę harcerską, otrzymał stopień harcmistrza, współpracował z Komendą Hufca Związku Harcerstwa Polskiego w Łąncucie. W 1983 r. założył rodzinę i przeniósł się do pracy w SP w Nowym Tomysłu. Zmarł w 1987 r. i spoczywa w Białobrzegach.

Czyrek Jan ks. ur. w 1937 r. w Korniactowie. Syn Władysława i Anieli z d. Kołcz. Po ukończeniu klasy siódmej w Białobrzegach, kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym im. Henryka Sienkiewicza w Łańcucie, gdzie złożył egzamin maturalny w 1955 r. W latach 1955 – 1961 studiował teologię w Wyższym Seminarium Duchownym w Krakowie. Świecenia kapłańskie otrzymał z rąk arcybiskupa Eugeniusza Baziaka w dniu 25.06.1961 r. Po wakacjach został skierowany do pracy wśród górali żywieckich do parafii w Łodygowicach. Następne parafie to: Zielonka k/ Krakowa, parafia św. Urbana w Brzeszczach Siwych i św. Kazimierza w Krakowie. Po szesnastu latach wikariatu, otrzymał propozycję objęcia probostwa w Witkowicach k/ Bielska Białej, gdzie pracował sześć lat. W lipcu 1983 r. objął kierowanie parafią św. Floriana w Krakowie. Został równocześnie duszpasterzem Politechniki Krakowskiej, kapelanem kolejarzy i strażaków krakowskiej archidiecezji. Całe swe życie kapłańskie związał z osobą Ojca Świętego Jana Pawła II. Po raz pierwszy zetknął się z ks. Karolem Wojtyłą w Krakowskim Seminarium Duchownym w 1955 r., gdzie nauczał propedeutyki filozofii. To bp Wojtyła udzielił mu święceń diakonatu, które otrzymał 25 czerwca 1961 r. tuż przed II Soborem Watykańskim”. W 1983 r. przyjmował Wizytę Ojca Świętego. W 2010 r. przeszedł na emeryturę i pozostał przy bazylice św. Floriana. Zmarł 13.02.2013 r. i został pochowany w podziemiach świątyni św. Floriana w Krakowie.

Czyrek Józef polityk i dyplomata, ur. w 1928 r. w Białobrzegach. Syn Bronisława i Wiktorii z d. Peszek. Absolwent LO /matura 1947/ w Łańcucie i Studium Spółdzielczego przy Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Działacz organizacji młodzieżowych: Związku Młodzieży Wiejskiej Rzeczypospolitej Polskiej, Związku Akademickiego Młodzieży Polskiej i Związku Młodzieży Polskiej. W latach 1948–1949 był członkiem Stronnictwa Ludowego, a w latach 1949–1952 Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Od 1959 r. został członkiem PZPR. Od 1952 r. pracował w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, w latach 1971-1980 pełnił funkcję podsekretarza stanu, a od sierpnia 1980 r. do lipca 1982 r. Ministra Spraw Zagranicznych. Jego kariera polityczna w latach 1955-1990 związana była z PZPR: od lipca 1981 do lipca 1989 był członkiem Biura Politycznego i sekretarzem KC PZPR, w latach 1985-1989 został posłem na Sejm PRL. Od sierpnia 1989 r. do grudnia 1990 r. był ministrem stanu w urzędzie prezydenta Wojciecha Jaruzelskiego. W sierpniu 1988 r. prowadził wstępne negocjacje z opozycją, przy udziale przedstawicieli Episkopatu Polski, w sprawie podjęcia rozmów Okrągłego Stołu. Na prywatnej audiencji u papieża Jana Pawła II w dniu 15 czerwca 1989 r. jako przewodniczący sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych, przekazał przesłanie od prezydenta i poinformował o celach, szansach i trudnościach polskiej odnowy. Papież bardzo pozytywnie ocenił wynik obrad Okrągłego Stołu i przekazał władzom Polski jak najlepsze życzenia w pokojowym rozwiązywaniu wszystkich trudnych spraw. Uzgadniał termin pierwszej wizyty Jana Pawła II w Polsce. Od sierpnia 1989 r. do grudnia 1990 r. był ministrem stanu w Kancelarii Prezydenta PRL/RP Wojciecha Jaruzelskiego, po czym wycofał się z życia politycznego. Jest autorem m.in. publikacji „Rozmowy z synem” (historia polskiej lewicy i transformacji). Zmarł 03.06.2013 r., został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie.

Dołęga Czesław artysta muzyk, ur. w 1957 r. w Łańcucie. Syn Franciszka i Emilii z d. Olechowska. W 1972 r. ukończył SP Nr 2 w Białobrzegach oraz Szkołę Muzyczną I st. w Łańcucie w klasie trąbki Józefa Nawojkiego. W latach 1972-1977 uczęszczał do Liceum Muzycznego im. F. Chopina w Krakowie. W latach 1977-1981 studiował na Akademii Muzycznej w Krakowie na Wydziale instrumentalnym specjalność trąbka. Ukończył także Studium Pedagogiczne, kurs Zarządzania Oświatą i studia Podyplomowe z zakresu Zarządzania Kulturą. Od 1979 r. podjął pracę jako nauczyciel w Ogólnokształcącej Szkole

Muzycznej im. Ignacego Paderewskiego w Krakowie a także został przyjęty do Orkiestry Opery i Operetki w Krakowie. Od 1981 r. został muzykiem Orkiestry Filharmonii im. Karola Szymanowskiego w Krakowie. Od 1987 r. uczył gry na trąbce w Państwowej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II stop. im. Fryderyka Chopina w Krakowie. W latach 2005-2007 pełnił funkcję inspektora Orkiestry Filharmonii im. Karola Szymanowskiego w Krakowie. Współpracował z wieloma orkiestrami m.in.: Warszawy, Łodzi, Katowic, Częstochowy i Krakowa. Uczestniczył w licznych nagraniach i spektaklach teatralnych Teatru Starego i Teatru Stu w Krakowie. Wielokrotnie koncertował ze wspomnianymi zespołami za granicą: USA, Japonia, Korea Płd., cała Europa zach. Rosja, Skandynawia i kraje południowe basenu Morza Śródziemnego. Od 2012 r. jest Dyrektorem Szkoły Muzycznej I st. im. St. Moniuszki w Pałeczniczy.

Dołęga Franciszek ur. w 1918 r. w Białobrzegach. Syn Wincentego i Katarzyny z d. Trojnar. W 1931 r. ukończył Szkołę Powszechną w Białobrzegach, a siódmą klasę ukończył w pobliskiej Kosinie. Terminował także u stolarza i szewca. Wiosną 1945 r. ukończył kurs Przodownika Weterynarii. W 1962 r. złożył egzamin mistrzowski inseminatora. Przepracował w trudnym zawodzie do jesieni 1979 r., kiedy to przeszedł na emeryturę. Od 1937 r. należał do Koła Młodzieży Wiejskiej „Wici”. Po wyzwoleniu był aktywnym członkiem Polskiego Stronnictwa Ludowego. Po zjednoczeniu ruchu ludowego wspierał działalność Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. W latach 1973 - 1988 był prezesem Zarządu Gminnego ZSL i członkiem władz wojewódzkich ZSL. W roku 1980 i 1984 był delegatem na Kongres ZSL, także członkiem sądu partyjnego przy NK ZSL. Od 1989 r. ponownie jest członkiem PSL. W latach 1941 - 1958 był czynnym członkiem Straży Pożarnej. Jesienią 1946 r. wraz z innymi dziesięcioma strażakami z Białobrzegów był przez miesiąc w Jaśle pomagając przy odgruzowywaniu miasta ze zniszczeń wojennych. Od 1958 r. był jednym z filarów Kółka Rolniczego, a w latach 1962 - 1974 piastował urząd prezesa. Przez trzy kadencje pracował jako członek we władzach powiatowych Kółek Rolniczych w Łąncucie. Od roku 1957 działał w Spółdzielni Mleczarskiej w Białobrzegach. Na szczeblu wojewódzkim zasiadał we władzach m. in. w Związku Hodowców Bydła, w Związku Zielarskim, w Radzie Nadzorczej Wojewódzkiej Spółdzielni Mleczarskiej w Rzeszowie. Dużo czasu i pracy poświęcił działalności w Związku Plantatorów Buraka Cukrowego, wspierał rozwój Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” najpierw w Kosinie, następnie w Żołąni, a później w Białobrzegach. W Żołąni był członkiem Rady Nadzorczej, a w Białobrzegach przez szereg lat przewodniczył Radzie Nadzorczej. Równocześnie działał w Spółdzielni Oszczędnościowo - Pożyczkowej. Jako znany i szanowany obywatel społeczności wsi Białobrzegi przez trzy kadencje był radnym Gromadzkiej Rady Narodowej, a w latach 1977 - 1988 piastował funkcję Przewodniczącego Rady Gminy Białobrzegi. Za swą działalność otrzymał wiele wyróżnień, odznaczeń i medali, a oto niektóre z nich: 1979 r. - Złoty Krzyż Zasługi, 1987 r. - Kawalerski Krzyż Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł 09.10.1999 r. i spoczywa na białobrzeskim cmentarzu.

Fleszar Ludwik ps. Wieloch, ur. w 1911 r. w Białobrzegach. Syn Franciszka. W 1933 r. ukończył Gimnazjum Humanistyczne w Łąncucie i trafił do służby wojskowej w Rzeszowie. Następnie podjął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Był działaczem Polskiej Akademickiej Młodzieży i członkiem Koła Stronnictwa Ludowego we Lwowie. Jako uczestnik kampanii wrześniowej, pod Tarnopolem trafił do niewoli sowieckiej, jednak udało mu się uciec i trafił do krewnych w Tywonii k/ Jarosławia. Aktywnie włączył się w ruch konspiracyjny w pow. jarosławskim. Oficer szkoleniowy kom. BCh, a w latach 1943-44 komendant oddziałów taktycznych BCh. Po scaleniu

zastępów AK został zastępcą komendanta obwodowego AK. Od lipca 1944 r. pracował jako księgowy Spółdzielni „Społem” w Jarosławiu. W styczniu 1945 r. został aresztowany przez UB i osadzony w areszcie śledczym. Po kilku miesiącach wyszedł na wolność i ukrywał się w Bukowinie Tatrzańskiej. W 1947 r. powrócił do Jarosławia i pracował w Spółdzielni „Społem” w Przeworsku, a następnie do 1976 r. w bankowości w Jarosławiu. Zmarł 01.04.2000 r. i spoczywa na jarosławskim cmentarzu.

Golenia Ryszard ur. 1956 r. w Łańcucie. Syn Czesława i Stanisławy z d. Grad. Po ukończeniu Szkoły Podstawowej Nr2 im. A. Mickiewicza w Białobrzegach w latach 1963-1971 naukę kontynuował w I Liceum Ogólnokształcącym im. H. Sienkiewicza w Łańcucie (matura 1975). Studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej zakończył pracą dyplomową (1981r.) w Instytucie Architektury Użyteczności Publicznej. Pracę w zawodzie architekta rozpoczął (1982r.) w Biurze Projektów Kolejowych w Krakowie. Efektem tej pracy, (trwającej do 1997r.) jest kilkadziesiąt projektów wykonanych na potrzeby PKP. W latach 90-tych w autorskiej pracowni projektowej powstały projekty wielu szkół, ośrodków sportowych, obiektów handlowych i służby zdrowia, zakładów usługowych i produkcyjnych oraz budynków mieszkalnych.

Oprócz działalności projektowej w roku 2001 wraz z grupą współpracowników założył Spółdzielnię Mieszkaniową „GRODZKA” w Krakowie, a od 2014r. realizował inwestycje mieszkaniowe jako Prezes Zarządu. Dwudziestoletni dorobek w ramach tego przedsięwzięcia, to kompleksowe zagospodarowanie ponad 12 ha i mieszkania dla 850 rodzin.

Jarosz Andrzej mjr, ur. w 1895 r. w Białobrzegach. Syn Antoniego. Był dowódcą łączności, Korpusu Ochrony Pogranicza, brał udział w działaniach zbrojnych w okolicach Grodna prowadzonych w dniach 20 - 22 września 1939 r. podczas sowieckiego ataku na Polskę mające doprowadzić do obrony miasta przed wkraczającymi wojskami sowieckiego XV Korpusu Pancernego, VI Korpusu Kawalerii i 21 Brygady Czołgów Ciężkich z Grupy Konno Zmechanizowanej komkora Iwana Bołdyna. Niestety obrona miasta legła w gruzach i mjr Jarosz wraz z około tysiącem jeńców, dostał się do sowieckiej niewoli. Trafił do Starobielska, gdzie osadzono ich w klasztorze Pokrowskim Bożej Matki. Więziono tam 3894 osoby, w tym 8 generałów, jak również znaczną liczbę oficerów służby czynnej i rezerwy, których znieważano podczas niekończących się przesłuchań. Na początku marca 1940 r. wydano decyzję o egzekucji, które odbywały się w trzech miejscach. Więźniowie Starobielska sukcesywnie mordowani byli strzałem w tył głowy w gmachu NKWD w Charkowie, a grzebano ich w lesie Piatichatki. Więźniowie obozu w Kozielsku - 4594 osoby, zostali zamordowani i pogrzebani w lesie katyńskim. Więźniów Ostaszkowa - 6361 osób, mordowano w gmachu NKWD w Twerze i pogrzebano w Miednoje. W innych obozach i więzieniach zgładzono 7305 osób. W egzekucjach zginęło łącznie ponad 22 000 osób. Został zamordowany w 1940 r. w Charkowie. W 2010 r. przy szkole w Białobrzegach posadzono „Dąb pamięci” jego imienia.

Jarosz Wanda ps. Zofia, Irena, Maria, ur. 1907 r. w Białobrzegach. Córka Jana Cieśli i Karoliny z d. Boboła. Po ukończeniu Szkoły Powszechnej w Białobrzegach od 1922 r. kontynuowała naukę w Żeńskim Prywatnym Seminarium Sióstr Boromeuszek w Łańcucie. W 1926 r. wyszła za mąż za kpt. A. Jarosza i razem mieszkają kolejno w Rzeszowie, Zambrowie, Zegrzu, Sarnach, Grodnie. Po wybuchu wojny uciekła w rodzinne strony i zamieszkała w Bratkowicach i czynnie związała się z konspiracją. Była łączniczką i kurierką

Placówki Bratkowice, a od połowy 1942 r. była komendantem Wojskowej Służby Kobiet Inspektoratu ZWZ Rzeszów. Wchodziła w skład sztabu rzeszowskiego Inspektoratu ZWZ-AK. Nadzorowała prace WSK w Rzeszowie, Dębicy i Kolbuszowej. Dogałdała szkolenia bojowego, sanitarnego i łącznościowego. Po wkroczeniu Sowietów była poszukiwana przez UB i ukrywała się w Ubieszynie. Następnie mieszkała w Przeworsku i pracowała jako salowa w szpitalu. Gnębiona nadal przez UB w grudniu 1946 r. uciekła do Gliwic i podjęła pracę jako pielęgniarka w Państwowym Instytucie Przeciwrakowym. Zmarła 09.08.1949 r. w Krakowie i tam została pochowana na Rakowickim cmentarzu.

Kielb Jan ur. 1940 r. w Białobrzegach. Syn Ignacego i Stefanii z d. Jarosz. Edukację muzyczną rozpoczął w szkole muzycznej w Przemyślu. Od 1958 r. kontynuował naukę w średniej szkole muzycznej we Wrocławiu w klasie organów i na wydziale wokalnym. Od 1963 r. rozpoczął pracę w Duszpasterstwie Parafii Rzymsko-Katolickiej we Wrocławiu. Od 1964 r. został organomistrzem w Bazylice Ojców Dominikanów w Lublinie. Związał się także z Teatrem Studenckim „Gong-2” i pracował jako ilustrator muzyczny spektakli. Z teatrem brał udział w Światowym Festiwalu Teatrów Studenckich w Parmie. Równolegle pracował w Teatrze Muzycznym w Lublinie jako wokalista i inspektor chóru. W latach 1974-1976 współpracował z Filharmonią Lubelską. Od 1984 r. był kierownikiem wokalnym Zespołu Pieśni i Tańca (ZPiT) AR w Lublinie. Z zespołem był w Izraelu, Hiszpanii, Włoszech, Danii, Francji, Niemczech. W latach 1987-1995 pracował jako kierownik wokalny w Studium Folklorystycznym UMCS dla kierowników zespołów polonijnych. W latach 2000-2004 był kierownikiem muzycznym Stowarzyszenia ZPiT „Kos”. Z zespołem koncertował m.in.: na Sardynii, Korsyce, Sycylii i w Białobrzegach. W latach 2002-2007 pracował z ZPiT Akademii Wychowania Fizycznego w Białej Podlaskiej. Od 2008 r. pracował z dwoma zespołami folklorystycznymi w Dzierzkowicach pow. kraśnicki i Dąbrowicy k/ Lublina. Za dotychczasową pracę otrzymał m.in.: Złoty Krzyż Zasługi 1999r., Zasłużony Działacz Kultury 1986 r., Zasłużony dla Lublina 1988 r.

Lorenc Jank. /SJ/ jezuita, ur. 1895 r. w Białobrzegach. Syn Sebastiana i Zofii z d. Pelc. Do zakonu jezuitów wstąpił 30.07.1912 r. w Starej Wsi, a święcenia kapłańskie przyjął 20.06.1926 r. w Krakowie. W latach 1920-1923 był wychowawcą w Chyrowie, w latach 1931-33 pełnił funkcję superiora w Stanisławowie. Był sekretarzem asystenta słowiańskiego w Rzymie w latach 1933-37, a w latach 1938-1939 profesorem religii w Chyrowie. Podczas II wojny światowej pracował jako kapelan szpitala w Stryju. We wrześniu 1939 r. przekroczył z wojskiem granicę rumuńską. W latach 1940-44 był kapelanem Wojska Polskiego w Aleppo na Bliskim Wschodzie, następnie w Palestynie 1944-47 i w Anglii w latach 1947-49, a także pomocnikiem prefekta biblioteki. W latach 1949-1960 został duchownym Kurii Generalnej w Rzymie. W latach 1951 – 56 i 1959 – 60 był pracownikiem etatowym Radia Watykańskiego. Zmarł 29.05.1967 r. w Starej Wsi i tam został pochowany.

Lorenc Józef dr nauk rolniczych, ur. w 1928 r. w Białobrzegach. Syn Ignacego i Julii z d. Lorenc. Ukończył Gimnazjum Rolniczo-Spółdzielcze w Wysokiej k/Łańcuta. Następnie był uczniem Liceum Spółdzielczego w Świdnicy. Tytuł inż. rolnika uzyskał w Wyższej Szkole Rolniczej w Olsztynie, a w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie obronił tytuł magistra pedagogiki później doktora nauk rolniczych. Ukończył także Międzyuczelniane Studium Pedagogiczne na SGGW oraz Instytut Pedagogiczny w Warszawie. W latach 1950-1952 pracował jako asystent w Katedrze Ekonomiki Rolnictwa

na WSR w Olsztynie. Od 1952 r. podjął pracę najpierw jako nauczyciel, następnie jako dyrektor w Zespole Szkół Rolniczych w Wysokiej k/ Łańcuta. Równolegle pełnił różnorakie funkcje społeczne: radny Powiatowej Rady Narodowej w Łańcutie, członek Rady Nadzorczej Towarzystwa Wiedzy Powszechnej /TWP/ w W-wie, członek Zarządu Głównego Ligi Obrony Kraju /LOK/, członek Komisji Oświaty Rolniczej Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego /ZNP/, członek Rady Naukowej Centralnego Ośrodka Szkolenia Kadr Rolniczych w Pszczelinie. Prezes ZW LOK w Rzeszowie, wiceprezes TWP w Rzeszowie, członek ZW ZNP w Rzeszowie, od dwudziestu pięciu lat przewodniczący Komisji Kultury i Tradycji Polskiego Związku Łowieckiego /PZŁ/ w Rzeszowie. Autor książki „Koło Łowieckie Klub Myśliwych Diana w Łańcutie.”

Machalski Franciszek mgr inż., ur. w 1902 r. w Białobrzegach. Syn Jana i Agaty z d. Kloc. Absolwent łańcuckiego gimnazjum, matura w 1921 r. Jako ochotnik, od 20 lipca do 15 października 1920 r. służył w wojsku polskim i brał udział w obronie Lwowa. Został odznaczony medalem „Orląt Lwowskich”. W 1921 r. podjął studia w nowo zorganizowanej Akademii Górniczo - Hutniczej w Krakowie, na Wydziale Górniczym. Po uzyskaniu dyplomu inżyniera górnika w AGH, podjął pierwszą pracę jako starszy dozorca górniczy w kopalni Grodziec w Zagłębiu Dąbrowskim. Wiosną 1939 r. wraz z rodziną przeniósł się do pracy w kopalni Sucha w Suchoj Dolnej na Zaolziu. Tutaj zastał go wybuch wojny. Jako oficer rezerwy został objęty mobilizacją i zgłosił się do swojego pułku w Tarnowskich Górach. Od pierwszych dni wojny pułk znajdował się w odwrocie. Po kilku potyczkach i bombardowaniach Franciszek Machalski przedostał się z armią do Rumunii, gdzie został internowany. Za zgodą Rządu Polskiego, wraz z grupą innych fachowców, przedostał się do Turcji. W Turcji, Franciszek Machalski, całkowicie zdany na własne siły, prowadził prace poszukiwawcze i wydobywcze antymonu w górskiej, mało zamieszkałej prowincji Anatolia, w okolicy miejscowości Turhal. W następnym okresie, w podobnych warunkach, poszukiwał miedzionośnego pirytu w Kure i węgla kamiennego w Sogutozu. Po wojnie wrócił do kraju i do 1953 r. pracował jako dyr. Techniczny w Zabrzeńskim Zjednoczeniu Węglowym. Dnia 26.06.1954 r. inż. Machalski został oddelegowany do Tarnobrzega celem rozpoczęcia organizacji przyszłych kopalń siarki. Zarządzeniem Ministra Górnictwa Nr 288 z dnia 1.07.1954 r. została powołana dyrekcja Kopalni Siarki „Tarnobrzeg” z inż. Machalskim jako dyrektorem naczelnym. Był współautorem pierwszego planu perspektywicznego budowy zagłębia siarkowego w rejonie Tarnobrzega, Piaseczna, Solca i Grzybowa. Ceniony fachowiec, życzliwy dla ludzi i ich spraw, wspomniany jest przez najstarszych górników siarki do dziś. Z dniem 01.01.1955 r. powołany został na stanowisko naczelnego inżyniera CZKS Chem. Był także dyrektorem generalnym Ministerstwa Górnictwa w wydziale zamiejscowym w Katowicach. Zmarł 26.03.1958 r. i spoczywa na cmentarzu w Żołyni.

Magusiak Józef inż. brygadier pożarnictwa, ur. 1946 r. w Białobrzegach. Syn Michała i Stefanii z d. Trojnar. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Białobrzegach, kontynuował naukę najpierw w Szkole Rzemiosł Budowlanych, a następnie w Technikum Budowlanym w Rzeszowie. W kwietniu 1977 r. ukończył wyższe studia zawodowe w Wyższej Oficerskiej Szkole Pożarniczej w Warszawie i uzyskał tytuł inżyniera pożarnictwa w zakresie profilaktyki. Praca zawodowa: od praktykanta, poprzez zastępcę komendanta, po komendanta p.o w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnych w Rzeszowie. Dosłużył się stopnia podpułkownika pożarnictwa, a odchodząc do cywila w lipcu 1992 r. nadano mu stopień brygadiera. Za wzorowe wypełnianie obowiązków otrzymał wiele odznaczeń resortowych i państwowych ze Srebrnym Krzyżem Zasługi włącznie. Mieszka w Rzeszowie.

Markowicz Zygmunt Franciszek ur. 26.05.1923 r. w Białobrzegach. Syn Tadeusza i Apolonii z d. Grad. Po ukończeniu szkoły powszechnej uczęszczał do klasy siódmej gimnazjum w Łańcucie. Cały 1943 r. służył w obozie junackim w tzw. Baudienście w Rudzie Łańcuckiej. Po przejściu działań wojennych, kontynuował naukę we wspomnianym gimnazjum, gdzie w 1945 r. zdał maturę. Mając już 22 lata wyruszył w Polskę w poszukiwaniu możliwości studiowania. Poprzez Kraków, Opole, Wrocław, Poznań trafił do Warszawy i tam został przyjęty na Uniwersytet Warszawski na studia prawnicze. Po roku przeniósł się na socjologię, obronił pracę magisterską nt. „Przemiany w strukturze wsi po wojnie” na przykładzie wsi Białobrzegi. Już będąc w szkole średniej, a później na studiach pracował w strukturach Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”. Pierwszą pensję otrzymał w redakcji miesięcznika studenckiego „Młoda Myśl Ludowa”, a następnie był sekretarzem redakcji „Wici”. Otarł się też na krótko o redakcję „Nowej Wsi”. Jednak pochodzenie /brat ksiądz, trzej kuzyni w Ameryce, przynależność do AK, członek władz PSL-owskich/ utrudniło możliwości zatrudnienia. Będąc bezrobotnym podjął studia rolnicze na SGGW i zdobył kwalifikacje inżyniera rolnika. Po kilku latach udało mu się znaleźć zatrudnienie w Ludowej Spółdzielni Wydawniczej. Następnie przeszedł do pracy w „Chłopskiej Drodze” i tygodniku „Zarzewie”. Po dwudziestu latach tułaczki po różnych redakcjach, objął stanowisko redaktora naczelnego tygodnika „Plon”, który z czasem stał się organem prasowym kółek rolniczych. W „Plonie” przepracował 20 lat i w 1988 r. przeszedł na emeryturę. Obok prac redakcyjnych pisał wiele artykułów na tematy związane ze wsią i rolnictwem. Był współorganizatorem ruchu korespondentów, pisania młodych ludzi. Za swą pracę otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień m.in.: w 2003 r. otrzymał Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski.

Marszał Jan mgr, ur. 1906 r. w Białobrzegach. Syn Andrzeja i Anieli. Po ukończeniu szkoły ludowej, uczęszczał do Państwowego Gimnazjum im. Henryka Sienkiewicza w Łańcucie, w którym w 1926 r. złożył egzamin maturalny. Wyższe studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu im. J. Kazimierza we Lwowie ukończył w 1933 r. uzyskując dyplom magistra filozofii. Przez krótki okres czasu był asystentem w katedrze fizyki Uniwersytetu we Lwowie, następnie pracował w gimnazjum w Rybniku (1934-1938). Od października 1938 r. został przeniesiony do gimnazjum w Jabłonkowie. Po wybuchu II wojny światowej Jan Marszał ps. „Brożek” powrócił w rodzinne strony, zaangażował się w organizowanie i prowadzenie tajnego nauczania. Najpierw brał udział w poczynaniach Związku Tajnego Nauczania, organizacji o charakterze oświatowym, utworzonej przez Związek Walki Zbrojnej. Po powstaniu Powiatowej Komisji Oświaty i Kultury w Łańcucie wszedł do jej kierownictwa jako referent szkolnictwa średniego. Pracę w PKOiK traktował z godnym podkreślenia poświęceniem. Dzięki niemu i wielu innym nauczycielom tajnego nauczania około tysiąca młodych ludzi powiatu łańcuckiego zdobyło wykształcenie i przygotowanie do pracy i nauki w wyzwolonym kraju. Bezpośrednio po wyzwoleniu zgłosił się do pracy w Gimnazjum i Liceum im. H. Sienkiewicza w Łańcucie. W latach 1963-1968 pełnił funkcję dyrektora tej szkoły. Swoją głęboką wiedzę i umiejętności pedagogiczne oddał bez reszty młodzieży, był zapalonym filatelistą, nauczał matematyki do chwili śmierci, kiedy to zmarł nagle 13.11.1980 r. na stanowisku pracy. Spoczywa na łańcuckim cmentarzu.

Marszał Julian prof. dr, ur. w 1930 r. w Białobrzegach. Syn Stanisława i Salomei z d. Paluch. W latach 1944-1945 uczęszczał na tajne komplety; w 1945 r. zaliczył I klasę i został przyjęty do Gimnazjum im. H. Sienkiewicza w Łańcucie. Maturę zdał w 1949 r. i po egzaminie wstępnym został przyjęty na Studia Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W 1952 r.

ukończył studia inżynierskie i kontynuował studia magisterskie również na Politechnice Śląskiej o specjalności Gospodarka Ciepłota w Siłowniach. Będąc na trzecim roku studiów został asystentem w katedrze Matematyki tejże uczelni. Jako pracownik naukowy Politechniki obronił doktorat w Instytucie Lotnictwa Politechniki Warszawskiej. Wykładał na macierzystej uczelni jako adiunkt w katedrze Matematyki i Fizyki na Wydziale Chemicznym, Górniczym i Budowlanym. Był recenzentem i promotorem wielu prac magisterskich. Za czasów studenckich uprawiał sport - gimnastykę. W 1954 r. był wicemistrzem Polski w gimnastyce na przyrządach. Zginął w wypadku drogowym 22.11.1975 r. i spoczywa na cmentarzu w Gliwicach.

Peszek Franciszek por., ur. w 1912 r. w Białobrzegach. Syn Józefa i Zofii z d. Trojnar. Wychowany w wielodzietnej rodzinie chłopskiej. Starszy brat Walenty służył w Wojsku Polskim. Ukończył Liceum i Gimnazjum im. H. Sienkiewicza w Łańcucie w 1931 roku. Wyróżniał się talentem organizatorskim, pełnił w liceum funkcję drużynowego I Łańcuckiej Drużyny Harcerskiej. Ukończył następnie oficerską szkołę artylerii. Wzięty do niewoli w 1939 r. przez Rosjan, został więźniem obozu w Kozielsku. Tam wraz z innymi był przetrzymywany w klasztorze Optina Pustyni. Na początku marca 1940 r. wydano decyzję o egzekucji, które odbywały się w trzech miejscach. Więźniowie obozu w Kozielsku - 4594 osoby zostali zamordowani i pogrzebani w lesie katyńskim. Jego imię i nazwisko znalazło się na liście ofiar zbrodni Katyńskiej opublikowanej przez Kurier Kielecki. Rodzina została oficjalnie powiadomiona o ekshumowaniu jego zwłok 14.09.1943 r. przez Polski Czerwony Krzyż Biuro Informacyjne w Warszawie. Nie pozostawił po sobie potomstwa. Jedynym publicznym śladem jego życia jest tablica z listą absolwentów i uczniów Liceum i Gimnazjum w Łańcucie zamęczonych w obozach i miejscach kaźni w czasie II wojny światowej. W 2010 r. przy szkole w Białobrzegach posadzono „Dąb pamięci” jego imienia.

Peszek Walenty gen. bryg. ur. w 1897 r. w Białobrzegach. Syn Józefa i Zofii z d. Trojnar. W czerwcu 1917 r. złożył egzamin maturalny w gimnazjum im. Henryka Sienkiewicza w Łańcucie. Brał udział w I wojnie Światowej w działaniach Cesarsko-Królewskich Sił Austro-Węgier, służąc w 90 Austriackim Batalionie Piechoty. W wyniku odniesionych ran przebywał w szpitalu w okresie od sierpnia 1916 r. do stycznia 1917 r. Od listopada 1918 r. aż do 1921 r. walczył w wojnie polsko-sowieckiej w 5 Batalionie Piechoty Legionów, w lutym 1920 r. awansowany do stopnia porucznika. W latach 1921-1927 jako kapitan /1921 r./ służył w 75 Batalionie Piechoty. W latach 1927-1930 pełnił funkcję Dowódcy Kompanii w Szkole Podchorążych w stopniu majora /1928 r./ W latach 1930-1934 został mianowany Dowódcą batalionu w 19 batalionie Piechoty. Od 1934-1938 w stopniu podpułkownika został Szefem Działu Szkolenia w centrum Wyszkozenia Piechoty. We wrześniu 1939 r. walczył w wojnie obronnej w okolicach Piotrkowa Trybunalskiego, Spały, Włodawy, Chełma, Hrubieszowa, Rawy Ruskiej. Po kapitulacji wrócił do rodzinnej wsi i zaczął organizować pomoc dla jeńców obozu przejściowego w Łańcucie. W połowie grudnia 1939 r. nielegalnie przedostał się na Węgry i w Konsulacie Polskim w Budapeszcie otrzymał paszport na nazwisko Walenty Piekarski i wyruszył przez Jugosławię, Włochy do Francji. W dniu 4 lutego 1940 r. dotarł do Obozu Zbiorczego w Bessieres pod Paryżem i został wcielony do Jednostek Polskich pod Dowództwem Francuskim. Z Paryża z jednostką przedostał się do Marsylii, skąd statkiem „Athos” w dniu 23 kwietnia dotarł do Aleksandrii w Egipcie. Z Aleksandrii ppłk Peszek dotarł do miejscowości Homs pod Bejrutem w Syrii, gdzie został Dowódcą I Batalionu Strzelców Karpackich. Od sierpnia 1940 r. pełnił służbę na Bliskim Wschodzie jako Zastępca Dowódcy Brygady Strzelców Karpackich. W dniu 11 listopada został mianowany pułkownikiem. Wraz z Samodzielną Polską Brygadą

Strzelców Karpackich uczestniczył od sierpnia 1941 r. do marca 1942 r. w obronie Tobruku i bitwie pod El Gazela w Afryce Północnej. Od 6 maja 1942 r. został Dowódcą 1 Brygady Strzelców Karpackich w składzie 3 Dywizji Strzelców Karpackich. Od grudnia 1943 r. wraz ze swą Brygadą wchodzącą w skład 3 Dywizji Strzelców Karpackich 2 Korpusu Polskiego brał udział w kampanii włoskiej. Walczył m.in. nad rzekami Sangro i Rapido, a także zdobywał szczyt Monte Cassino, gdzie 12 maja 1944 r. został ranny i przebywał w szpitalu polowym do sierpnia. Po wyjściu ze szpitala trafił na stanowisko zastępcy dowódcy do 7 Polskiej Dywizji Piechoty, gdzie pracował do października 1944 r. kiedy to został skierowany do objęcia stanowiska Dowódcy Ośrodka Szkolenia Piechoty w składzie Korpusu Polskiego na terenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii. Od stycznia 1947 r. – pracował w Polskim Korpusie Repatriacyjnym. Z dniem 11 października 1948 r. honorowo zwolnił się ze służby i osiadł koło Paignton w Anglii prowadząc gospodarstwo rolne. Medale i odznaczenia polskie: Krzyż Virtuti Militari V klasy, Krzyż Walecznych (czterokrotnie) za wojnę Polsko-Sowiecką, Krzyż Walecznych /trzykrotnie/ za wojnę 1939-45, Medal Wojska Polskiego (trzykrotnie), Order Polonia Restituta, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino, Odznaczenie Honorowe za odniesione Rany (dwukrotnie) oraz brytyjskie: 1939-45 Star, Africa Star, Italy Star, Defence Medal, The War Medal 1939-45, czeskie: CeskoslovenskyValecnyKriz 1939. Ukoronowaniem kariery wojskowej i uznaniem zasług płk Walentego Peszka było mianowanie go w 1964 r. generałem brygady. Walenty Peszek nie wrócił do Polski, ponieważ nie mógł pogodzić się z panującą w Polsce rzeczywistością. Zmarł na obczyźnie 15.01.1979 r. w Newton Abbot w Anglii i tam został pochowany z honorami wojskowymi na cmentarzu wojskowym.

Piekarz Zenon ur. w 1929 r. w Białobrzegach. Syn Stanisława i Zofii z d. Fic. Naukę gry na akordeonie rozpoczął w Państwowym Ognisku Muzycznym w Przeworsku i kontynuował ją w następnych latach w średniej Szkole Muzycznej w Rzeszowie. Wychowawca, nauczyciel i dyrygent orkiestr dętych. Najpierw pracował w Ognisku Muzycznym w Przeworsku, a następnie uczył w Ognisku Muzycznym w Dębicy. W Białobrzegach prowadził Strażacką Orkiestrę Dętą, chór, zespół ludowy i szkolił młodych muzyków. Przez blisko 20 lat muzykował także na weselach. W 1962 r. wraz z rodziną wyjechał do Tarnobrzega. Przez dekadę był kierownikiem Społecznego Ogniska Muzycznego. Od 1964 r. podjął się prowadzenia Orkiestry Dętej przy Kopalni Siarki. Orkiestra powstała w 1959 r. przy Kopalni Siarki w Piasecznie. Od 1964 r. ma swoją siedzibę w Tarnobrzegu. Na początku lat 70 utworzył, głównie szkoląc uczniów Szkoły Podstawowej nr 3 oraz Technikum Górniczego, Młodzieżową Orkiestrę Dętą, kilku jej członków do dzisiaj występuje w orkiestrze miejskiej. Od 2002 r. orkiestra działa jako Miejska Orkiestra Dęta przy Tarnobrzeskim Domu Kultury. Docenieniem jego wkładu w życie kulturalne miasta było przyznanie w 2010 r. najwyższego odznaczenia miejskiego - medalu Sigillum Civis Virtuti. Zmarł 2020 r. i spoczywa na tarnobrzeskim cmentarzu.

Rzepka Bronisław ps. Ryngraf, oficer AK, ur. w 1911 r. w Białobrzegach. Syn Jana i Anieli z d. Kielb. Absolwent gimnazjum im. Morawskiego w Przemyślu. Od jesieni 1930 r. zaczął pracę jako praktykant w Urzędzie Pocztowym w Rogóźnie. Następnie został przeniesiony do pracy w UP w Biłgoraju. Po trzech latach przeszedł do pracy w UP w Parczewie na stanowisko starszego referenta, gdzie pracował do końca sierpnia 1939 r. Jednak mobilizacja sprawiła, że trafił do wojska. Walczył m.in. pod Modlinem, gdzie został ranny. Po powrocie do domu podjął próby tworzenia pierwszych struktur Związku Walki Zbrojnej, a następnie Armii Krajowej nie tylko w Białobrzegach, ale i okolicy. Od tej pory był gościem

w domu. Jako podchorąży został jednym z odpowiedzialnych za tworzenie ruchu oporu na naszym terenie. Dom rodzinny i całe obejście, a zwłaszcza obszerna stodoła stały się miejscem spotkań, szkoleń, audycji radiowych, służyła również jako magazyn przerzutowy broni AK. Z momentem wejścia na nasze tereny Armii Czerwonej, Ryngraf stał się głównym celem łańcuckiego UB. Musiał się ukrywać, podczas przesiadki na dworcu kolejowym w Przeworsku, w dniu 06.09.1944 r. został zatrzymany. Trafił do UB w Łąncucie. Po dwóch tygodniach, trafił na zamek w Rzeszowie. Zarzucano Ryngrafowi przynależność do reakcyjnego podziemia, a co się z tym wiąże, wrogość do Związku Radzieckiego i władzy ludowej. Z raportu kierownika VII Sekcji Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa w Rzeszowie z dnia 15.11.1944 r. wynika, że tego dnia przekazano w Przemyślu, władzy radzieckiej 140 więźniów. A więc Ryngraf wraz z innymi dostał się w ręce sowietów. Po kilku dniach załadowano więźniów do wagonów i 24 listopada, dwa składy wiozące około 1600 ludzi, ruszyły na wschód. Nad ranem 4 grudnia pociągi dotarły do stacji Borowicze /nad rzeką Mstą, na linii kolejowej Moskwa-Sankt Petersburg/. Przy dwudziestostopniowym mrozie wynędzniałych więźniów pognano do poszczególnych łagrów. Broniek wraz z innymi trafił do łagru Jegolsk, zwanego przez Polaków Jogłą, 18 km od Borowicz. Poganiani przez konwojujących żołnierzy, szczuci psami, dotarli wieczorem do obozu, umieszczono ich w ziemiankach. Do pracy w kamieniołomach i w lesie zrywano ich bardzo wcześnie, a wracali późnym popołudniem, utrudzeni pracą ponad siły, a bardzo często niemilosiernie zbici i poturbowani. Żywiono ich tylko dwa razy dziennie podając zupę z obierzyn ziemniaczanych i raz 600 g chleba oraz dwie kostki cukru. W połowie lutego w obozie zapanowała epidemia czerwonki, powodując bardzo dużą umieralność wśród więźniów. Zmarło w bardzo krótkim czasie około 25 % uwięzionych. Niestety jednym z nich był Bronisław. Zmarł 23.02.1945 r.

Rzepka Józef mgr, ur. w 1953 r. w Łąncucie. Syn Tomasza i Eleonory z d. Dołęga. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Białobrzegach w latach 1969-1973 kontynuował naukę w Liceum Sztuk Plastycznych w Jarosławiu. Od 1973-1975 był słuchaczem Państwowego Studium Kulturalno-Oświatowym i Bibliotekarskiego w Krośnie. Następnie pracował w Gminnym Ośrodku Kultury w Fredropolu. Od 1978 r. pracował jako nauczyciel i wychowawca w Szkole Podstawowej Nr 2 w Białobrzegach. W 1984 r. ukończył studia magisterskie na UMCS w Lublinie. W latach 1990-1998 był radnym Gminy Białobrzegi i delegatem na Sejmik Samorządowy Województwa Rzeszowskiego. Od 2002-2014 r. był Radnym i urzędującym wicestarostą Powiatu Łąncuckiego. Oprócz pracy zawodowej czynnie uczestniczył w życiu społecznym wsi i regionu. Przez szereg lat był członkiem wielu organizacji politycznych, społecznych, spółdzielczych i samorządowych. Reaktywował działalność białobrzegskiego chóru i orkiestry dętej. Prowadził przez wiele lat Teatr Ziemi Białobrzegskiej. Jest członkiem Zespołu Wokalnego „Sąsiedzi”. Opublikował szereg artykułów poświęconych historii wsi i parafii. Jest autorem książek: „Skąd nasz ród czyli kolebka Białobrzeg”, „Cmentarz Białobrzegi”, „Moje Białobrzegi – w starej fotografii” „Uczyn serca nasze według Serca Twego – Jubileusz 100 – lecia Parafii Białobrzegi 1920 - 2020” oraz „Słownik biograficzny powiatu łańcuckiego.” Jest autorem wielu instalacji plastycznych, projektował m.in: herb Gminy Białobrzegi, sztandar Powiatu Łąncuckiego i logo Centrum Medycznego w Łąncucie. Mieszka w Białobrzegach.

Rzepka Tomasz ps. Piast, ur. w 1912 r. w Białobrzegach. Syn Jana i Anieli z d. Kiełb. Po ukończeniu szkoły podstawowej, kontynuował edukację na kursach dokształcających, m.in. w 1936 r. był słuchaczem Uniwersytetu Ludowego w Suchowole. Wstąpił w szeregi Straży Pożarnej oraz do Koła Młodzieży działającego przy Małopolskim Towarzystwie Rolniczym. Włączył się w prace prężnie działającego Kółka Rolniczego, Kasy

Stelczyka, Stronnictwa Ludowego „Piast”, a także aktywnie uczestniczył w programie Przystosowania Wojskowego (PW), które zostało przemianowane w organizację paramilitarną „Strzelec”, pełniąc funkcję pisarza. Kierował Zarządem Powiatowym Młodzieży Wiejskiej. Organizacja ta założyła Spółdzielnię Ubraniową w Łańcucie, której celem było utworzenie konkurencji żydowskiemu kupcom. Wiosną 1938 r. na Zebraniu Kółka Rolniczego został wybrany na kierownika sklepu. W grudniu 1939 r. jako jeden z pierwszych w powiecie został zaprzysiężony w szeregi Związku Walki Zbrojnej. Jako łącznik AK placówki nr 6 w Kosinie, był na bieżąco w toku wydarzeń. W sierpniu 1941 r. trafił na parę dni do aresztu w jarosławskim Gestapo. Cudem ocalony wyszedł i ograniczył aktywność konspiracyjną. Od wiosny 1941 r. przewodniczył Radzie Nadzorczej Spółdzielni Rolniczo-Handlowej w Białobrzegach, a wiosną 1947 r. został wybrany na Przewodniczącego Komisji Kontroli Rolniczej przy Radzie Gminy w Kosinie. W latach 1949 – 1980 kierował Społecznymi Komitetami Budowy /elektryfikacji, drogi, mostu, gazyfikacji itp./ Od lutego 1950 r. podjął pracę w Powiatowej Spółdzielni Mleczarskiej w Łańcucie. Od lipca 1956 r. prezesował Gminnej Spółdzielni Samopomoc - Chłopska w Kosinie, a od wiosny 1965 r. Spółdzielni Zdrowia w Białobrzegach. W latach 1967- 71 był sołtysem wsi, a także prezesem Zarządu Gminnego OSP. Jesienią 1980 r. ponownie został wybrany sołtysem wsi. Poza ukochaną wsią wiele czasu poświęcał Spółce Wodnej w Leżajsku i Łańcucie, Związkowi Pszczelarskiemu, Okręgowemu Związkowi Zielarskiemu, piastując funkcję wiceprezesa, a od 1981 r. kierował Zarządem tego Związku. Był członkiem zarządu Spółdzielni Mleczarskiej w Łańcucie. Aktywnie działał także w strukturach Stronnictwa Ludowego, które przemianowano w Zjednoczone Stronnictwo Ludowe. Oprócz działalności społecznej i pracy zawodowej Tomasz w wolnych chwilach zajmował się twórczością pisarską. Przelewał na papier swoje przemyślenia dotyczące życia wsi i kraju oraz historyczne wydarzenia oraz okolicznościowe wiersze, skecze, monologi, które prezentowali białobrzescy aktorzy na różnych spotkaniach, przyjęciach, zabawach organizowanych z okazji otwarcia nowych obiektów czy imprez okolicznościowych. Na potrzeby miejscowego teatru, którego był założycielem i reżyserem napisał dwa utwory sceniczne „Białobrzegi w podziemiu” oraz „Białobrzesckie wesele”.

Zmarł 26.02.1986 r. w szpitalu w Słupsku, został pochowany na cmentarzu w Białobrzegach.

Rzepka Zofia z d. Wal, mgr, ur. w 1959 r. w Strzelcach Opolskich. Córka Juliana i Marii z d. Machniak. Od 1970 r. wraz z rodzicami zamieszkała w Białobrzegach. Po ukończeniu szkoły podstawowej kontynuowała naukę w I LO w Łańcucie. Następnie przez dwa lata uczyła się w Studium Wychowania Przedszkolnego w Łańcucie. Od września 1976 r. podjęła pracę w SP Nr 2 w Korniaktowie. Od 1983 r. przeszła do pracy w przedszkolu w Białobrzegach, a następnie do SP Nr 2 w Białobrzegach jako nauczyciel nauczania początkowego. Opiekowała się także samorządem szkolnym i drużyną zuchową. W 2000 r. ukończyła Diecezjalne Studium Wychowania Rodzinnego w Przemyślu i pracuje jako doradca w Dekanalnej Poradni Rodzinnej przy łańcuckiej farze. W 2003 r. ukończyła Podyplomowe Studium Wychowania Prorodzinnego na PAT w Krakowie. Jest także autorką słów hymnu szkoły. Poza pracą zawodową aktywnie udziela się społecznie. Od szeregu lat jest wiceprzewodniczącą KGW w Białobrzegach a od trzech lat Przewodniczącą Powiatowej Rady KGW w Łańcucie. Od dziesięciu lat aktywnie uczestniczy w pracy Zarządu Kółka Rolniczego. Jest także członkiem chóru „Canon” i Zespołu Wokalnego „Sąsiedzi”. Jest autorką okolicznościowych wierszy i piosenek. Na jubileusz 100 - lecia KGW w Białobrzegach wydała książkę pt: „Minął wiek...”

Słupek Kazimierz ur. w 1944 r. w Białobrzegach. Syn Franciszka i Anny z d. Markowicz. Wykształcenie: zawodowe. W latach 1962-1982 pracował zawodowo jako kierowca w Komendzie Milicji Obywatelskiej w Łąncucie. Od 1982 r. jest na emeryturze i prowadzi gospodarstwo rolne w Białobrzegach. Działacz Ludowych Zespołów Sportowych i Polskiego Stronnictwa Ludowego. Przez szereg lat uczestniczył we władzach PSL szczebla gminnego. W latach 1980-1992 był Radnym Gminy Białobrzegi, a w latach 1986-1988 piastował urząd Przewodniczącego Rady Gminy Białobrzegi. W latach 1998-2002 był Radnym Rady Powiatu Łąncuckiego, pracując w Komisji Porządku i Bezpieczeństwa Publicznego oraz w Komisji Ochrony Środowiska, Rolnictwa i Leśnictwa wnosząc w pracę obu komisji wiele ciekawych rozwiązań i inicjatyw. W latach 1984-1998 pracował społecznie w Radzie Parafialnej Radzie Nadzorczej GS Samopomoc-Chłopska i Banku Spółdzielczym w Białobrzegach. Od 1994 r. był przez dwadzieścia lat Sołtysem wsi Białobrzegi aktywnie inspirując i angażując się we wszelkie poczynania gospodarze wsi i gminy. Był członkiem społecznych komitetów budowy gazociągu, wodociągu, telefonizacji i kanalizacji. Interesuje się nadal sprawami powiatu. Z oddaniem pomaga ludziom potrzebującym wsparcia duchowego i materialnego służąc swoim wolnym czasem i finansami. Postrzegany jest jako dobry gospodarz rodzinnej miejscowości. W 2008 r. otrzymał medal „Zasłużony dla Powiatu Łąncuckiego”.

Świętoniowski Ludwik mgr ur. w 1936 r. w Białobrzegach. Syn Władysława i Wiktorii z d. Mołęda. Po ukończeniu szkoły podstawowej kontynuował naukę w I LO w Łąncucie. Po maturze swe zamiłowania rozwijał w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie, którą ukończył w 1958 r. Od jesieni 1958 r. zaczął pracę na stanowisku Przewodniczącego Powiatowego Komitetu Kultury Fizycznej w Łąncucie, a następnie pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego w I LO w Łąncucie. Ukończył studia prawnicze na UMCS w Lublinie. Od 1968 r. był dyrektorem biura Powiatowej Rady Narodowej w Łąncucie, a następnie Naczelnikiem Gminy Białobrzegi. W latach 1989-1992 był dyrektorem Zbiorczej Szkoły Gminnej w Rakszawie, kiedy to przeszedł na emeryturę. Zmarł w 2019 r. i spoczywa na białobrzeskim cmentarzu.

Świętoniowski Stanisław płk dypl. ur. 1930 r. w Białobrzegach. Syn Władysława i Wiktorii z d. Mołęda. Podczas okupacji na tajnych kompletach ukończył klasę pierwszą gimnazjum. Naukę kontynuował po wojnie w Gimnazjum i Liceum im. H. Sienkiewicza w Łąncucie. Po maturze w 1948 r. wstąpił ochotniczo do Oficerskiej Szkoły Piechoty Nr 2 w Jeleniej Górze. Po ukończeniu szkoły w 1951 r. w stopniu podporucznika trafił do Technicznej Szkoły Wojsk Lotniczych w Zamościu na stanowisko dowódcy plutonu i kompanii. W 1957 r. ukończył Akademię Sztabu Generalnego w Rembertowie i uzyskał tytuł oficera dyplomowanego i trafił do Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Dęblinie, gdzie piastował różne funkcje m.in.: szefa sztabu Eskadry Lotniczej, szefa sztabu Pułku Lotniczo-Technicznego. Zdobywał kolejne stopnie wojskowe, a w 1966 r. awansował do stopnia podpułkownika. W 1970 r. został służbowo przeniesiony do Rzeszowa na stanowisko szefa sztabu-zastępcy pułku zmechanizowanego. W 1976 r. przeszedł do pracy w Lidze Obrony Kraju jako dyrektor Biura Zarządu Wojewódzkiego LOK w Przemyślu, a następnie w Rzeszowie. Za dokonania w służbie zawodowej i pracy społecznej otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień państwowych i resortowych. W 1990 r. będąc w stopniu pułkownika przeszedł na emeryturę zamieszkał w Łąncucie. Spisał historię rodziny, zawsze z sentymentem wracał do ukochanych Białobrzegów. Zmarł 2008 r. i spoczywa na białobrzeskim cmentarzu.

Trojnar Franciszek „Kapelmistrz”, ur. w 1912 r. w Białobrzegach. Mając 15 lat wstąpił do wojska i został członkiem Orkiestry Wojskowej przy 17 pp w Rzeszowie. Po kilku latach

szkolenia, złożył egzamin i uzyskał uprawnienia instruktora muzycznego. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej zostaje służbie zawodowej czynnie uczestnicząc w pracach wspomnianej orkiestry. Od 02.09.1939 r. odłożył trąbkę i wraz z 17 pp w składzie 24 DP wyruszył na front. Po klęsce wojny obronnej 1939 r. wrócił do Białobrzegów i już wiosną 1940 r. stał się żołnierzem Armii Krajowej. Kpr. Kompas został dowódcą trzech bojówek, a następnie dowódcą drużyny /w składzie placówki AK nr 6/. Po wyzwoleniu prowadził orkiestrę dętą OSP w Białobrzegach, a od 1950 r. orkiestrę dętą przy Zakładach Włókienniczych w Rakszawie. W 1978 r. przeszedł na emeryturę nie tracąc kontaktu z muzyką. Przez lata pracy wykształcił wielu muzyków, pracował w wielu zespołach muzycznych /estradowych, kapelach ludowych, dętych, kameralnych itp./ W dowód uznania otrzymał szereg odznaczeń resortowych i państwowych. Zmarł 1986 r. i spoczywa na białobrzeskim cmentarzu.

Trojnar Zygmunt ks. ur. w 1937 r. z Białobrzegów. Syn Pawła i Anieli z d. Trojnar. Absolwent I LO w Łańcucie i Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Świecenia kapłańskie otrzymał w 1961 r. z rąk ks. bpa Bardy. Po ukończeniu seminarium został skierowany na studia specjalistyczne na KUL do Lublina. W latach 1966-1967 pracował w parafii Wniebowzięcia NMB w Jaśle. W latach 1967-1978 był proboszczem Parafii w Pikulicach. Jako profesor Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu przez 34 lata wykładał język łaciński i grekę. Od 1978 r. został proboszczem w parafii Łukowe, był dziekanem dekanatu rzedpedzkiego. W latach 1994-2007 był proboszczem parafii pw. Św. Marcina w Przysietnicy, gdzie później już jako emeryt mieszkał przez ostatnich 11 lat. Był Dziekanem Brzozowskiej Kapituły Kolegiackiej. Zmarł 2018 r. i został pochowany w krypcie na cmentarzu w Przysietnicy.

Wal Maria z d. Machniak, ur. w 1930 r. w Białobrzegach. Córka Ludwika i Katarzyny d. Bester. Pierwszą klasę gimnazjalną ukończyła na tajnych kompletach. Po zakończeniu wojny w roku szkolnym 1945/46 kontynuowała naukę w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym im. H. Sienkiewicza w Łańcucie. W 1950 r. zdała maturę i podjęła pracę w Centrali Materiałów Budowlanych w Rzeszowie jako kontystka. Po roku pracy, zdecydowała o dalszym studiowaniu. Ubiegała się o przyjęcie na Wyższą Szkołę Ekonomiczną we Wrocławiu, ale z powodu braku miejsc znalazła się w Państwowej Wyższej Szkole Pedagogicznej we Wrocławiu na Wydziale Matematyczno – Fizycznym, którą ukończyła 1953 r. i uzyskała dyplom ukończenia studiów wyższych stopnia pierwszego kwalifikujący do nauczania matematyki w szkołach stopnia licealnego. Z powodu braku nauczycieli z kwalifikacjami dostała nakaz pracy w Liceum Ogólnokształcącym im. Wł. Broniewskiego w Strzelcach Opolskich, gdzie uczyła matematyki. Pracowała również w Szkole Podstawowej Nr 6 i Liceum dla Pracujących w więzieniu. W lipcu 1970 r. wraz z rodziną przeprowadziła się do Białobrzegów, gdzie objęła stanowisko kierownika szkoły. Od 29.12.1972 r. została gminnym dyrektorem szkół w Gminie Białobrzegi. Poza pracą w szkole czynnie uczestniczyła w życiu społecznym wsi. Była członkiem Rady Sołectkiej, sekretarzem Koła Gospodyń Wiejskich, ZNP, Ligi Kobiet. Za pracę zawodową i społeczną otrzymała wiele odznaczeń i wyróżnień m.in.: Medal Komisji Edukacji Narodowej oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Zmarła 2009 r. w łańcuckim szpitalu. Spoczywa na cmentarzu w Białobrzegach.

Wilk Marek ks.OFM Conv, ur. w 1963 r. w Łańcucie, zamieszkały przez 15 lat w Białobrzegach, a następnie w Kosinie. Syn Józefa i Stanisławy z d. Krzeszowska.

Absolwent I LO w Łąncucie. Ukończył sześciolateczne studia filozoficzno-teologiczne w Krakowie. Misjonarz, od dwunastu lat pracuje w Ameryce Południowej. W styczniu 1992 r. poleciał do Kolumbii, do Medellin w celu nauki języka hiszpańskiego, a w lutym 1992 r. został proboszczem parafii w Chimbote. W lutym 2001 r. franciszkanie konwentualni z prowincji krakowskiej przejęli opiekę nad parafią pod wezwaniem Narodzenia Matki Bożej w Guarambare, miasteczku położonym 30 km od stolicy Paragwaju – Assuncion. Został proboszczem tej placówki. Dzięki wizji i oddanej ciężkiej pracy dnia 12 kwietnia 2018 r. misja franciszkańska w Paragwaju uczyniła milowy krok naprzód. Tego dnia odbyła się uroczystość otwarcia w Guarambaré nowej siedziby Filii Uniwersytetu Katolickiego „Nuestra Señora de la Asunción”. Była to jednocześnie Inauguracja Roku Akademickiego dla Uniwersytetu i wszystkich jego ośrodków filialnych.

Wojnar Janks. ur. w 1910 r. w Białobrzegach. Syn Józefa i Marii z d. Pelc. Po ukończeniu szkoły powszechnej, kontynuował naukę w Gimnazjum Męskim w Przemyślu. Następnie swe kroki skierował do Seminarium Duchownego także w Przemyślu. W czerwcu 1935 r. z rąk ks. bpa Franciszka Bardy otrzymał święcenia kapłańskie. Pracę duszpasterską rozpoczął w parafii Trześć. Następną placówką były Wrzawy, a w lipcu 1939 r. został przeniesiony do Zarzeczka k. Jarosławia. Tam zastała ks. Jana wojna. Jako syn uczestnika I wojny światowej, który z wojny do rodziny już nie powrócił, Ks. Jan dobrze wiedział co wojna za sobą niesie dla narodu polskiego. Swymi patriotycznymi kazaniem naraził się okupantowi i w czerwcu 1941 r. został aresztowany przez jarosławskie gestapo. Po tygodniu „przesłuchań” przewieziony został do krakowskiego więzienia Montelupich i tam przeżywał dalszy ciąg tortur i upokorzeń. Dzięki modlitwie i głębokiej wierze po sześciu miesiącach męczarni w dniu 6 grudnia, wycieńczony, skatowany powrócił do rodziny. W Białobrzegach przebywał bardzo krótko. W obawie przed następnym aresztowaniem, udał się do Trzcienca /obecnie Ukraina/, gdzie przechodził rekonwalescencję sił fizycznych i psychicznych. Po półrocznym odosobnieniu biskup skierował go do pracy w Bieszczady. Od jesieni 1942 r. proboszczował w rozległej parafii Uherce. Praca była trudna i niebezpieczna, najpierw bandy UPA „odwiedzały” plebanię. Niejedną musiał spędzić poza domem, niejednokrotnie był przesłuchiwany pod lufami karabinów. Po akcji „Wisła” zaczęły się przesłuchania i szykany ze strony UB, które oskarżało księdza o współpracę z banderowcami. Trudno było zrozumieć aparatczykom, że polski kapłan mógł w sercu Bieszczad żyć bez współpracy z bandami. Był wdzięczny parafianom za wsparcie modlitewne i duchowe, które pozwoliło mu przetrwać ten trudny okres. Przepracował w Uhercach 25 lat. W 1967 r. objął nową placówkę w Bachórcu, gdzie duszpasterzował 16 lat. Od wakacji 1983 r. ks. Jan przeszedł na zasłużoną emeryturę, powrócił do Białobrzegów i czynnie włączył się w życie rodzinnej parafii. Jesienią 1986 r. przeniósł się do Domu Księży Emerytów „Emaus” w Korczynnie nie zrywając kontaktu z rodzinną wsią i parafią. W Białobrzegach obchodził swe jubileusze kapłańskie: 50-lecia, 60-lecia i 65-lecia posługi Bożej. Przez całe życie wzorem kapłana dla ks. Jana był jego profesor z seminarium, ks. Rektor Jan Balicki, a drogowskazem życia hasło: „Bóg, Honor i Ojczyzna”. Ks. Kanonik Jan Wojnar zmarł 2002 r. w krośnieńskim szpitalu, w wieku 92 lat w 68 roku kapłaństwa. Pogrzeb odbył się dnia 01.08.2002 r. w kościele w Białobrzegach. Doczesne szczątki ks. Janazgodnie z jego wolą spoczęły na białobrzeskim cmentarzu.

Wojnar Józef lek. med.ur. w 1950 r. Syn Antoniego i Marii. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Białobrzegach kontynuował naukę w I Liceum Ogólnokształcącym w Łąncucie. Od 1969 r. studiował na kierunku lekarskim na Akademii Medycznej w Lublinie. Od lat mieszka w Tarnowie pracując jako lekarz rodzinny i lekarz medycyny pracy. W 2001 r. był współzałożycielem Tarnowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Medycyny Pracy.

W 2016 r. był ekspertem Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce. Od wielu lat pracuje w Specjalistycznym Gabinetzie lekarskim w Tarnowie i w Przychodni Lekarskiej w Zgłobicach.

Wojtyna - Velle Janina ur. w 1946 r. w Korniactowie, c.Juliana i Marii. Po ukończeniu białobrzesckiej szkoły podstawowej i zdaniu matury w LO w Przeworsku podjęła studia na Uniwersytecie Jagiellońskim na Wydziale Filologii Słowiańskiej, kierunek język chorwacki. Po ich ukończeniu wyszła za mąż za dziennikarza chorwackiego i wyjechała do Zagrzebia, miasta w ówczesnej Jugosławii. Znalazła pracę w polskim konsulacie. W 1991 r. Chorwacja stała się samodzielnym państwem, a w miejsce konsulatu powstała ambasada polska. Tam pracowała do emerytury. Od 2003 r. jest aktywnym członkiem i założycielem grupy wokalnejskiej „Wisła” działającej przy Polskim Towarzystwie Kulturalnym „Mikołaj Kopernik” w Zagrzebiu. Zespół nagrał płyty; kolędy i pieśni patriotyczne.

Wojtyna Paulin artysta rzeźbiarz, ur. w 1913 r. w Korniakowie. Świadectwo dojrzałości otrzymał w Gimnazjum Klasycznym w Jarosławiu w 1933 roku. W latach 1938-1939 był słuchaczem Wiejskiego Uniwersytetu Ludowego w Gaci Przeworskiej. Od 1929 r. został aktywnym członkiem Związku Młodzieży Wiejskiej w Białobrzegach. W 1930 r. był Kierownikiem Spółdzielni Ubraniowej w Łańcucie założonej przez ZMW powiatu łańcuckiego. Od września 1941 r. do lutego 1943 r. studiował w Szkole Przemysłu Artystycznego w Krakowie (Kunstgewerbeschule), zakonspirowanej Akademii Sztuk Pięknych. W okresie okupacji brał udział w ruchu oporu w szeregach Batalionów Chłopskich. Po wojnie rozpoczął studia rzeźbiarskie i konserwatorskie w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Krakowie, dyplom uzyskał w 1951 r. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę pedagogiczną w krakowskiej ASP, gdzie długie lata uczył rzeźby, aż do przejścia na emeryturę w 1978 roku. Jako artysta rzeźbiarz o bogatym dorobku artystycznym nie był doceniony przez Kraków na miarę swojego talentu. Oprócz rzeźby, parał się również malarstwem, konserwacją dzieł sztuki, nie mówiąc o prywatnie uprawianej poezji. Najbardziej jednak, jak wspominają uczniowie imponująca była jego osobowość, twórczość, która ciągle poszukiwała i prowadziła mądre dialogi rzeźbiarskie z wielowymiarowością przestrzeni. Mieszkał i tworzył w Krakowie. Zmarł 01.01.2014 r. i został pochowany na cmentarzu Salwatorskim w Krakowie.